

Mennesket og den skjulte Gud

- Om Gud i mennesket og mennesket i Gud
baseret på samtaler med den store,
danske mystiker Martinus

Per Bruus-Jensen

Alle taler om Gud og har jævnligt Guds navn på læben, men ingen har nogensinde set ham. Eller har de..?

JA - svarer den danske mystiker og intuitionsbegavelse Martinus for eget vedkommende og henviser til en stærk og gennemgribende gudsoplevelse som 30 årig, der helt kom til at ændre hans liv.

Blandt andet var han herefter dybt optaget af at redegøre for indholdet af sin gudsoplevelse, og har på dette grundlag formuleret et helt nyt verdens- og virkelighedsbillede.

Mennesket og den skjulte GUD skildrer i hovedtrækkene det førstehånds "billede" af Gud, Martinus tegner. Dels på grundlag af hans egne værker og dels med baggrund i forfatterens mange personlige samtaler med Martinus om emnet før hans død i 1981.

**Du kan på de følgende sider læse et uddrag af bogen,
nemlig den komplette indholdsfortegnelse samt kapitel 1 og 2.**

På http://www.sfinksen.dk/pb/bruus_jensen.htm
kan du finde alle Per Bruus-Jensen's
bøger samt hente uddrag af de fleste.

Forlaget Nordisk Impuls

www.nordisk-impuls.dk

Telefon 97 38 17 00

Fax: 97 38 14 38

mail@nordisk-impuls.dk

Forlaget Nordisk Impuls har specialiseret sig i udgivelsen af bøger, der bl.a. fremhæver de humaniske og videnskabelige aspekter i Martinus' arbejde. Målet er at få de kulturelle perspektiver i dette arbejde til at træde klart frem, således at det kan få lejlighed til at vise sin samfundsmæssige værdi.

Ganske meget tyder nemlig på, at allerede et teoretisk indblik i den kosmiske bevidstheds betagende virkelighedsfelt med stor sandsynlighed vil fremkalde et kulturhistorisk løft af endog meget betydeligt omfang. I den forbindelse sættes der bl.a. målbevidst på udgivelse af en række bøger af forfatteren Per Bruus-Jensen, der var personlig elev af Martinus gennem det meste af en 10-års periode. Herunder afslørede Martinus en række betydningsfulde enkeltheder, der ikke er medtaget i hans egne værker, og som det derfor må anses for vigtigt at få sikret for eftertiden.

Per Bruus-Jensen kom i 1957 som 25-årig i forbindelse med den danske mystiker og intuitionsbegavelse, Martinus, og modtog her gennem det kommende ti år intensiv undervisning i det såkaldte Kosmiske verdensbillede's indhold. Har siden selv udfoldet en omfattende undervisning over dette emne, både mundtlig og skriftlig i såvel indland som udland. Forfatter til en række bøger over det nye verdens- og virkelighedsbillede. Herunder hovedværket "X", der er i fire bind af ca. 450 sider hver, rummer en komplet indføring i Martinus' kosmologi

Indhold.

Forord... 9

I. Afsnit

MENNESKET

OG DET KOSMISKE GUDSBEGREB ... 11

Indledning... 13

1. Kapitel

Martinus og gudsbegrebet... 15

2. Kapitel

Om Gud i mennesket og mennesket i Gud ... 23

3. Kapitel

Faderens princip kontra Sønnens princip ... 29

4. Kapitel

Guddommen og det treenige princip ... 44

5. Kapitel

Guddommen, gudesønnen og den hellige ånd ... 106

2. Afsnit GUD I LYSET OG I MØRKET ... 125

Indledning ... 127

1. Kapitel

Mennesket i det yderste mørke ... 129

2. Kapitel

Mennesket i Paradiset eller Guds rige ... 134

3. Kapitel

Den guddommelige paradiser verden på godt og ondt... 136

4. Kapitel

Syndefaldet og vejen mod mørket... 150

5. Kapitel

Det lukkede rum og vejen mod lyset... 159

6. Kapitel

De fortabte gudesønner mellem to verdensepoker ... 163

3. Afsnit

DEN SKJULTE GUD

OG DEN EVIGE VERDENSORDEN ... 175

Indledning ... 177

1. Kapitel

Moderenergien og den evige verdensorden ... 180

2. Kapitel

Skabepprincipperne og de sekundære grundenergier ... 182

3. Kapitel

Træk af den evige verdensorden ... 185

4. Kapitel

Naturriggerne og det kosmiske ur-kredsløb ... 189

5. Kapitel

Ur-kredsløbet og det guddommelige evighedslegeme ... 198

6. Kapitel

Urkredsløbet og skæbneloven ... 223

7. Kapitel

Urkredsløbet og den højeste ild ... 232

8. Kapitel

Gudesønnerne og bønnens korrespondanceform ... 241

9. Kapitel

Mennesket som Guds forlængede arm i hverdagen ... 249

EFTERSKRIFT... 254

I. Kapitel

Martinus

og gudsbegrebet...

Indledning

Som det fremgår, kalder gudsbegrebet på mange forskellige meninger, holdninger og synspunkter, og det kan derfor have interesse at lytte til et menneske fra vor egen tid, der om sig selv har sagt, at han ikke kunne mindes en eneste dag i sit liv, hvor han ikke havde bedt til Gud, og som endvidere hævdede personligt at have oplevet Gud ansigt til ansigt, så at sige.¹ Men endnu vigtigere: har vist sig i stand til at skildre sin guds-erkendelse i et sprog og i begrebsformer, der må kunne appellere til det moderne, videnskabeligt og teknologisk orienterede menneske, foruden at nævnte gudserkendelse også på alle væsentlige punkter er i tråd med samtlige tidligere indviedes udsagn om Gud. Men altså desuden tilfører 'billedet' af Gud en række nye facetter og pointer.

Forinden vi for alvor tager fat på dette emne, skal opmærksomheden dog et øjeblik rettes mod den foran berørte *astronaut-teori*, idet denne som følge af et voksende indiciemateriale må forudses at ville påkalde sig en tilsvarende voksende opmærksomhed og interesse i fremtiden.

Ifølge astronautteorien sættes gudsbegrebet som allerede nævnt i forbindelse med gentagne, fortidige besøg på Jorden af visse

intelligensvæsener fra andre egne af universet - de såkaldte stjernemennesker eller stjernemenneske-guder. I kraft af en hyper-overlegen teknologi skulle disse ikke alene have været i stand til hurtigt at underlægge sig Jorden med samt dens ressourcer og vrimmel af levende væsener - det gryende menneske inklusive - men skulle også via genteknologiske manipulationer mere eller mindre dybtgående have grebet ind i klodens evolutionære kurs og præget denne med en række helt nye frembringelser, repræsenteret ved fx. vore kulturplanter og såkaldte husdyr, men også udtrykt ved det moderne menneske - homo sapiens - og dets udvikling i såvel historisk som forhistorisk tid.

Der skal ikke her tages stilling til disse betragtninger og synspunkter, men blot udtrykkeligt gøres opmærksom på, at det IKKE er dette gudsbegreb eller gudsaspekt, Martinus er talsmand for, hvorimod det for hans vedkommende drejer sig om verdens-altet som helhed, opfattet som et levende *totum* af først og fremmest åndelig natur; en levende totalitet, der omfatter ALT liv - alle levende væsener - og således også eventuelle stjernemennesker eller astronautguder, for så vidt de har noget med virkeligheden at gøre. Hvilket man efter de foreliggende indicier at dømme til gengæld absolut ikke på forhånd kan afvise eller udelukke. Men i så fald indgår de naturligt og organisk i Martinus' KOSMISKE gudsbegreb på linie og lige fod med alle andre levende væsener i tilværelsen og tjener i samme forbindelse denne altomfattende guddoms overordnede planer og hensigter. Hvilket igen vil sige, at de i lighed med alt andet liv naturligt indgår i netop det gudsbegreb og gudsbillede, Martinus har følt sig kaldet til at gøre rede for - det *kosmiske* gudsbegreb ...

Mennesket og den skjulte Gud

Det første emne, der i denne forbindelse skal tages op, er Guds usynlighed, der for mange mennesker er højst gådefuld. Hvorfor er Gud så svær at få øje på? Så skjult i hverdagen? Eller sagt anderledes: hvis Gud virkelig er os nærmere end vort eget hjerte, og dertil er altings kilde og skaber, hvorfor er han da så svær at spore...? (hvis der da i det hele taget er tale om 'han').

---

¹ Skildret i bogen; "*Omkring min missions/ødsel*" - Borgens Forlag.

Hvorfor kan vi ikke uden videre se ham, høre ham, lugte, smage eller føle ham?

Og hvis han er så speciel, at ingen af disse sanser slår til, hvorfor er vi så ikke blevet udrustet med en sans mere? En sans, der naturligt sætter os i stand til at erkende ham og herved hæver hans eksistens, væren og væsen over al tvivl og diskussion? Det ville jo løse en masse problemer, som har deres dybeste rødder i manglende sikkerhed for hans faktiske eksistens. Samt almindelig tvivl om, hvad der i Guds øjne er ret og uret.

Ganske vist hævder Biblen og andre hellige skrifter skråsikkert det første: at Gud er til. Og samtidig giver i hvert fald Biblen detaljeret anvisning på, hvad Gud kræver og forventer af mennesket (fx De Ti Bud). Men hvordan kan vi være SIKRE på, at alt dette, når det kommer til stykket, ikke er ren og skær menneskeværk, når faktum er, at vi ikke SELV kan se eller på anden måde sanse Gud?

Dette spørgsmål bliver især påtrængende, når det samtidig må konstateres, at de forskellige hellige skrifter i mange tilfælde ikke er indbyrdes enige - ikke om ét og alt siger ét og det samme. Ja, endog undertiden er i splid med sig selv, således som Biblen er et eksempel på. For med hensyn til denne gælder det jo, at dens Gamle og Nye Testamente i talrige tilfælde åbenlyst modsiger hinanden. Både hvad Gud som væsen og moralnorm angår, og i spørgsmålet om de krav han stiller til mennesket.

I samme forbindelse er ingen mere end Jesus eksponent for dette skisma, idet netop *han* med sit liv og sin lære samt sin påståede autoritet som Guds egen søn gang på gang satte skel mellem før og nu. Mellem det, der var blevet sagt tidligere, og det, der blev sagt NU. For eksempel gennem sin ofte gentagne formulering: "der står skrevet" (sådan og sådan), "men JEG siger jer..." (noget helt andet).

Som bekendt rækker dette modsætningsforhold helt frem til vor tid, idet det ikke alene som en første naturlig konsekvens gav anledning til Jesu egen grumme skæbne og derigennem kristendommens fødsel, men også den dag i dag rejser en mur mellem mennesker; specielt mellem ortodokse jøder og Jesu person med samt hans nye (læs nyreligiøse!) lære.

Og således er der så meget, simpelt hen fordi vi ikke SELV hver især kan orientere os om Gud som virkelighed. Vi er derfor henvist til at TRO på, hvad andre siger. Og hvor der er tro, kan der også let komme tvivl, anfægtelser og modstridende opfattelser.

Ikke så svært, at mange undrer sig over den rådende verdensorden samt den menneskelige begrænsning og kunne ønske sig tingene anderledes. Det så meget mere, som Gud i sin egenskab af både verdens og menneskets påståede skaber jo bare kunne have taget de fornødne forholdsregler og hensyn og skabt det hele lidt anderledes. Skabt det langt mere hensigtsmæssigt...

Gudsbegrebet og den menneskelige udvikling

Som udgangspunkt for *sit* bidrag til en afklaring af gudsbegrebet står det naturligvis Martinus klart, at også han befinder sig i gæld til tro og tillid. I det mindste så langt, at man tager hans oplysninger til efterretning som baseret på egne førstehånds oplevelser. Altså som noget, han selv personligt har skuet og derefter følt trang til at videregive til sine omgivelser så nøjagtigt og autentisk, som det lod sig gøre. Andre muligheder for spredning gives jo ikke, eftersom personlige oplevelser udtrykkeligt er personlige, og som sådanne ikke som fx. materielle genstande direkte kan overføres eller overdrages til andre.

Men er vi så ikke lige vidt? Er ikke Martinus' fremstilling af Gud blot et nyt postulat side om side med dem, som allerede i forvejen så rigeligt findes om dette emne ...?

Jo, ganske vist, men med den meget vigtige tilføjelse, at det ifølge samme kilde ikke altid skal blive ved med at være sådan. I medfør af sin udvikling bevæger mennesket sig nemlig frem mod et punkt, hvor ALLE bliver i stand til at 'se' Gud og herved på dette område opnår uafhængighed af andre. Dette er nemlig slet og ret et udviklingsspørgsmål, og her igen først og fremmest et *moralisk* udviklingsspørgsmål (kun de rene af hjertet skal se **Gud...**).

Dette sidste skyldes, at evnen til at 'se' Gud samtidig i princippet giver adgang til den samme viden og magt, som Gud selv sidder inde med, og det er derfor også vigtigt med en foranstaltning, der på forhånd blokerer for enhver form for misbrug.

Dette igen forklarer, hvorfor evnen til at 'se' Gud betingelsesløst er knyttet sammen med kravet til høj moral hos den enkelte. En kærlighedsmoral, for at være mere præcis, idet alene kærlighed er i stand til at forvalte ubegrænset viden og magt på en betryggende måde.

Men det må da have lange udsigter, skulle man mene, set i lyset af menneskets aktuelle adfærd og opførsel.

Både ja og nej. Ifølge Martinus er grundlaget for en fuldendt kærlighedsmoral allerede latent til stede i mennesket. Nemlig som et organisk anlæg, der mere eller mindre sovende venter på sit gennembrud (lidt på samme måde, som når en nyfødt kattekilling venter på at få øjne).

Og med hensyn til selve dette gennembrud er der tale om et kritisk samspil mellem på den ene side et 'program' (læs styreprogram), der er en del af det førnævnte sovende anlæg i mennesket, og på den anden side den strøm af erfaringer, som mennesket suger til sig i hverdagen. Specielt den del af disse erfaringer, vi registrerer som ubehagelige. Dvs. alt lige fra det svageste ubehag til de mest intense smerter og lidelser - fysiske såvel som psykiske.

Netop sådanne oplevelser påvirker 'programmet' på en forudbestemt måde og afgør i sammenhæng med programmets eget indbyggede 'ur' eller rytme tidspunktet for kærlighedsmoralens gennembrud hos den enkelte. Og ifølge Martinus er mennesket langt tættere på dette tidspunkt, end dets nuværende adfærd lader formode. Men for at forstå dette, må man anskue det enkelte menneskeliv i et langt større perspektiv, end man i almindelighed anlægger. Nemlig et evigheds perspektiv, der bl. a. inddrager fænomenet *reinkarnation* eller genfødsel, således at mennesket ikke kun har et enkelt fysisk liv til rådighed for sin færdig-skabelse, men lige så mange, som der kræves for udviklingsmæssigt at nå frem til målet.

I Martinus' fremstilling er mennesket m.a.o. et evigt og udødeligt væsen af først og fremmest *åndelig* natur, og det råder i pagt hermed over en personlig fortid, der ligger forud for dets nuværende fysiske liv og tilværelse. En fortid, hvor det *også* har oplevet livet og gjort erfaringer. Ubegagerfaringer inklusive. Og samtlige disse erfaringer ligger nu opmagasineret i dets åndelige struktur, hvor de stille og roligt øver deres virkning på det førromtalte organiske anlæg med tilhørende styreprogram.

Med hensyn til selve det moralske gennembrud vil dette komme i det øjeblik, hvor mængden af specielt ubegagerfaringer når en bestemt tærskelværdi - et mætningspunkt, så at sige. Da vil mennesket pludselig på et rent emotionelt plan blive bevidst i hele sit lager af personlige ubegager- og lidelseserfaringer. Men i en sublimeret form. Og netop dette vil alt i alt udløse en samvittighed og medfølelsesevne hos det pågældende menneske, der fremover tilskynder det til KUN at gøre det gode, og i samme forbindelse forsvare det onde i enhver af dets utallige former. Ikke som noget tilkæmpet, men som den eneste form for væremåde, det herefter kan leve med.

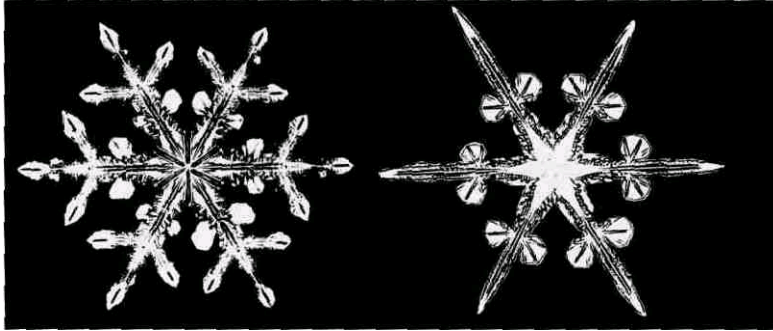
Den længe savnede kærlighedsmoral er med andre ord omsider født til verden i det berørte menneske, og med den samtidig en repræsentant for et helt nyt naturligt på Jorden. Nemlig det længe forjættede 'Guds Rige'. Eller for at bruge Martinus' udtryk herfor: det *rigtige* menneskerige.

* * *

Som killingen, der har fået øjne, vil altså også mennesket opleve verden på en helt ny måde, efter at det moralske gennembrud har fundet sted. Ikke alene mht. spørgsmålet om godt og ondt i den personlige væremåde, men også i den forstand, at ALT nu erkendes som Guds skaberværk, og de levende væsener som repræsentanter for Gud selv - som gudesønner eller gudekvanter, så at sige. Spørgsmålet er imidlertid, hvornår vi når så vidt?

Hertil svarer Martinus, at det *højest* vil vare 3.000 år. Og han tilføjer, at forholdet mellem menneskets nuværende moral på den ene side, og dets intellektuelle kapacitet på den anden side, helt af sig selv vil sørge for det mål af ubegagerfaringer, der mangler i at den førnævnte tærskelværdi med tilhørende moralsk gennembrud vil blive nået af det store flertal. Og netop

verdens gang, som den for tiden former sig, bekræfter vist allerede til overmål i hvert fald den første del af dette udsagn. Nemlig at skævheden mellem moral og intellektuel formåen (som nogen har sammenlignet med en snegl kontra et jetfly) stadig mere udtalt udmønter sig i fænomenet *ubehageligheder*. Om det så også fører til det påståede mål i form af det moralske gennembrud, må fremtiden vise. Men noget tyder på det, idet der gives adskillige eksempler på, at egne lidelser efter en slags resonans-princip afstedkommer forståelse for og oprigtig medfølelse med andres lidelser. Nogle taler endda direkte om at have gennemskuet lidelsens mysterium, og i samme forbindelse opnået indsigt i, hvad de kalder lidelsens positive kvalitet².

Husk! Gud er indeni...

---

² Se fx den norske forfatter George Brochmann: "Mennesket og maskinen".

2. Kapitel

Om Gud i mennesket og mennesket i Gud...

Med baggrund i egne oplevelser benyttede Martinus gennem sit voksne liv enhver naturlig anledning til at fremhæve Guds tilstedeværelse i ALT, hvad der er til, og i samme forbindelse Guds umiddelbare nærhed i det daglige, og han stillede sig dermed på linie med andre indviede gennem tiderne, der havde talt for det samme. Herunder den Kristus, der havde vist sig for ham i forbindelse med hans kosmiske indvielse i 1921 (se tidligere henvisning, fodnote side 15).

Da Jesus fx således engang blev spurgt, hvad der var det første og største bud i loven, svarede han, at det var budet om at elske Gud over alle ting af hele sit hjerte og hele sit sind. Men tilføje, at det samme bud lige så godt kunne opfyldes ved at elske sin næste som sig selv. At elske Gud over alle ting, og sin næste som sig selv, var med andre ord et spørgsmål om ét og det samme (Matt. 22, 37,38).

For Martinus var det ganske klart, at Jesus som en kosmisk indviet nødvendigvis måtte svare på netop denne måde. Thi for enhver indviet er det det samme guddommelige væsen, der lever i alt og alle, både i mennesker, dyr, planter og mineraler - ja, i hvert eneste atom og atompartikel i hele universet. Alt sammen er det 'boliger' for Gud, og man kan derfor heller ikke elske Gud uden om sin næste. Eller omvendt...

* * *

Til egen belysning af Guds nærhed i alt og alle fremhæver Martinus i samme forbindelse, at dette kosmiske fællesvæsen for menneskets vedkommende påkalder sig opmærksomhed som det, vi kalder vort JEG, og om hvilket vi tror, at det er individuelt fra menneske til menneske. Men dette er forkert, hævder han, idet ordet Jeg i alle tilfælde henfører til ét og samme kosmiske væsen, nemlig alvæsenet GUD.

Dette betyder i praksis, at når vi siger JEG, taler vi i virke ligheden om Gud *inden* i os. Og når vi siger GUD, taler vi om vort Jeg i en overpersonlig form *uden* for os.

Af samme grund er det heller ikke nogen tilfældighed, at vort Jeg er lige så usynligt og ukendt for os - og for videnskaben - som tilfældet er med Gud. Det har én og samme forklaring, nemlig at både Jeget og Gud repræsenterer en form for virke lighed, der ikke lader sig opfatte med hverken almindelige fysiske sanser, eller med fysiske måle- og registreringsmetoder. Den eneste mulighed, der foreløbig står os åben, er knyttet til vor registrering af det personlige Jeg's måde at gøre sig gældende på; dets rolle i hverdagen. Nemlig at tjene som fast 'ankerpunkt' for hele vor tilværelse. Som selve dét stabile og uforanderlige Noget, hvortil vi gennem hele livet henfører såvel det vi skaber, som det vi oplever. Og set under denne synsvinkel er Gud os virkelig nærmere end vort eget hjerte, således som det tidligere citerede arabiske ordsprog hævder ...

Følgelig er det også såre forståeligt, at en skikkelse som Jesus satte lighedstegn mellem dette at elske Gud og elske sin næste. Og ved en anden lejlighed gjorde sig selv til ét med Gud (hvad der kostede ham livet). Endvidere er det den samme pointe, der spejler sig i et berømt ordsprog, som den oldgræske mysterietradition har efterladt sig: "Kend dig selv, og du kender universet og guderne". Det peger alt sammen i én og samme retning.

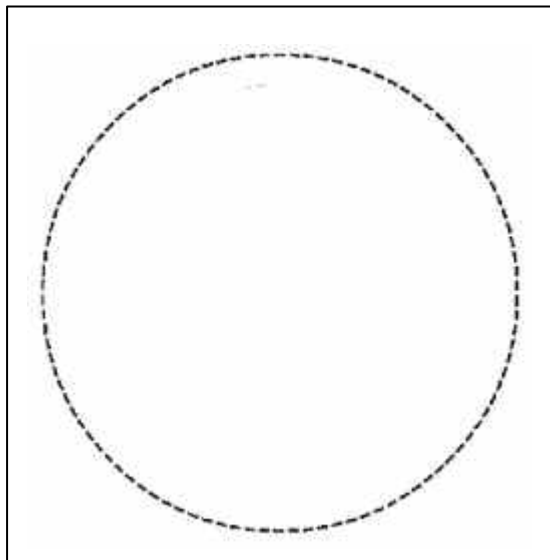
Dog - alt dette lader sig ikke for alvor erkende med hjernen alene, men kræver i mindst lige så høj grad medvirken af hjertet. Med hjernen ser man højst landkortet; med hjertet også landskabet.

Dermed menes, at det ikke er nok at *forstå*, at Gud er til stede i hvert eneste medvæsen. Det er

også nødvendigt at *føle* det. Og handle derefter... Først da vil det kosmiske klarsyn åbne sig og suverænt afsløre alt for den enkelte.

* * *

At væsenet bag udtrykkene *Gud* og *Jeg* indtil videre er usynligt og ukendt for os, skyldes som sagt den særlige form for virke lighed, de to begreber henfører til. Nemlig en virkelighed, der ifølge al visdomstradition udmærker sig ved evigt og udeleligt at være hævet over tid og rum, og som derfor heller ikke på nogen måde lader sig hverken sansemæssigt opfatte, beskrive, måle eller veje *i* tid og rum.

Som en virkelighed hævet over tid og rum kan Gud som sådan ikke sansemæssigt erkendes *inden* for tid og rum, men må her fre mtræde som tomhed og absolut stilhed. (Guds evigheds- og uendelighedsnatur er givet udtryk i den *stiplede* cirkellinie).

En sådan ophøjet form for eksistens har imidlertid isoleret set sin pris, nemlig ensomhed, dårløshed og dybest set også total bevidstløshed, idet Noget, der 100 % er evigt og uendeligt, ikke på nogen måde kan ændres; ikke reelt kan laves om til noget andet; ikke kan præges af hændelser. Og følgelig er både Gud og Jeget som repræsentanter for en sådan virkelighed ubarmhjertigt henvist til en tilværelse som konturløs og uforanderlig tomhed og absolut stilhed og dermed en tilstand, der er gennemført utilfredsstillende, hvis der ikke findes et alternativ.

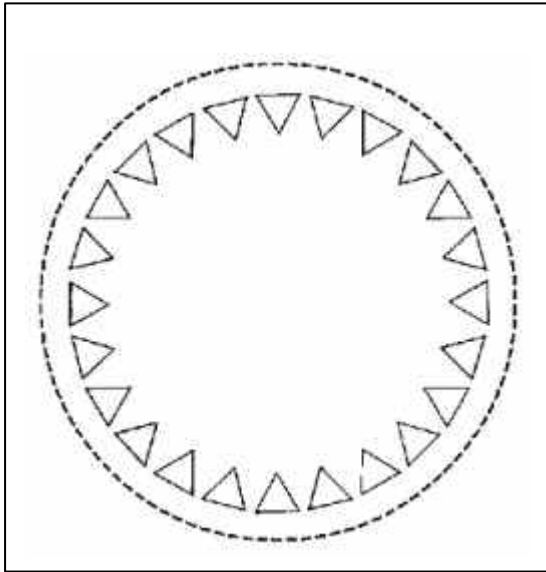
Men det gør der, repræsenteret ved den verden og virkelighed af tid og rum, der nu i al sin form- og farvepragt udfolder sig for vore øjne. Dog - for at kunne være til rådighed, må denne alternative verden naturligvis først bringes til at eksistere. Dvs. den må først skabes. Og vel at mærke skabes med guddommens egen initiale ur-form for virkelighed som udgangspunkt: tomheden og den absolutte stilhed uden for tid og rum ...

* * *

Som strategisk middel til i praksis at løse denne krævende opgave og herved bryde ensomheds-, evigheds- og uendelighedsformen tjener det såkaldte "*Sønnens princip*" \ der i praksis er repræsenteret ved den integritet eller enhed, vi kalder "et levende væsen" - et individ - idet dette med specielt sin organisme kan tjene som den 'form', i hvilken Gud eller "*Faderens princip*" kan tage 'bolig' som den bærende væsenskerne. Som lige præcis den væsenskerne, vi i menneskets tilfælde registrerer og henfører til som vort *Jeg* ...

* * *

At individet eller "*Sønnens princip*" kan spille denne vidtrækkende rolle, skyldes følgende:

For at kunne sanses og erkendes i tid og rum må Gud træde ind i en form, der er præget af *timelighed og begrænsning* (selve essensen af tid og rum). I praksis kommer denne form til udtryk som de såkaldte *levende væsener* (trekanterne), der således får status som gudekvanter eller gudesønner.

Ved at være bundet til en timelig organisme af en vis form og størrelse udtrykker individet for det første *begrænsning* og dermed en modsætning til det evige og uendelige. Dvs. tid og rum.

Og ved samtidigt med sit Jeg at spejle Guds principielle, initiale væsen og tilstedeværelse i sin organiske opbygning kan individet samtidig hævde en identitet som sit ophavs udtrykte billede i tid og rum. Dvs. en identitet som repræsentant for Gud. Eller om man vil: SØN af Gud.

Og ved endelig at optræde i en mangfoldighed af eksemplarer, skikkelser og arter bryder individet i form af væsenernes herskare yderligere Guds eller Faderen's ensomhed og tilvejebringer samtidig en velkommen anledning for guddommen til at udfolde skabende virksomhed i tid og rum, udtrykt ved design af organismer samt design af omgivelser og livsbetingelser for organismer.

"Sønnens princip" supplerer med andre ord "Faderens princip" på en måde, der gør det muligt for sidstnævnte at træde ind i tid og rum og åbenbare sig her. Nemlig som livets udfoldelse gennem utallige organismer og organismeformer. Og netop herved opstår det særlige gensidighedsforhold, at som individet lever i Gud, således lever Gud også i individet. Eller med Jesu ord om sig selv: "Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig. Faderen og jeg er ét"

For at kunne
erkende sig selv
må den skjulte Gud
skabe et spejl
at se sig selv i.

Dette spejl er
de levende væsener
Sønnens
guddommelige princip
i tid og rum.